

[Gert Petersen]

partiet venstre var i hvert fald ikke med i noget flertal for den skattereform, hvis principper den socialdemokratiske mindretalsregering havde formuleret, og for den sagskyld heller ikke med i noget flertal for de principper, den havde formuleret for en boligreform. Den daværende ordfører for venstre sagde bl. a. følgende (Folketingstidende 1977-78, sp. 11726-27):

»Da man [den socialdemokratiske mindretalsregering] så endelig kom med noget, var det jo ikke rigtig noget, der kunne bruges politisk; det var tværtimod noget meget urealistisk. Hermed tænker jeg selvfølgelig på redegørelserne om skattereform og om langsigtet boligpolitik. Jeg skal . . . bare sige, at . . . hvis vi ser på principperne, er de [to udspil] i en helt forkert retning og ikke en invitation til samarbejde – i hvert fald ikke med os – men derimod et forsøg på at dreje udviklingen af det danske samfund i en mere socialdemokratisk og en mindre liberal retning.«

Den daværende ordfører for venstre, som i Folketingstidende omtales som hr. Christophersen, opfattede disse to udspil som en invitation til en helt anden side, nemlig de partier, sammen med hvilken socialdemokratiet netop – det kunne nemlig godt lade sig gøre, ejendommeligt nok, hr. Hjortnæs – havde gennemført en midlertidig boliglovgivning. Den daværende ordfører for venstre sagde (sammesteds):

»For på samme måde som det jo først og fremmest var venstrefløjen herinde, der med taknemlighed tog imod regeringens skattepolitiske udspil, var det venstrefløjen, der gennemførte den midlertidige boliglovgivning.«

Hvad gjorde statsministeren så? Levede han op til sine ord fra åbningstalen om, at nu skulle det være? Glædede han sig over, at venstrefløjen med taknemlighed, som venstres ordfører sagde det – jeg ville nok selv have valgt et andet udtryk – havde modtaget socialdemokratiets skattepolitiske udspil? Satte statsministeren sig ned og forhandlede med de partier, der havde været positive, nu da det drejede sig om at opfylde et løfte givet i åbningstalen, i begrundet håb om at få realiseret åbningstalens ord? Nej, det gjorde statsministeren ikke. Som en fortunlet skipper, der har tabt enhver evne til at orientere sig i det oprørte hav, svingede han roret 180° og indledte forhandlinger om regeringssam-

arbejde med det parti og den ordfører, der kategorisk havde afvist hans skatte- og boligplaner og dermed lukket af for, at løfterne fra åbningstalen kunne blive opfyldt. Det var logisk, ikke sandt?

Socialdemokratiet har forklaret, at denne handling, der efter min opfattelse skulle synes at stride mod logikkens enkleste grundsatninger, alligevel var logisk nok. For det vigtigste var jo indkomstpolicen, og den ville venstrefløjen ikke være med til. Ganske vist ville venstre ikke være med til skattereformen, i hvert fald ikke i fuld udstrækning, men skulle statsministeren vælge mellem et flertal for skattereform og et flertal for indkomstpolicen, valgte han flertallet for indkomstpolicen; vel at mærke, sagde han, for en afbalanceret indkomstpolicen.

Desværre må man konstatere, at disse udflugter har været lige så hule, som opgivelsen af løftet om skattereformen, der kunne være ført ud i livet, var en svigefuld handling. For hvad har socialdemokratiet sagt om indkomstpolicen i de senere år? Også det har jeg taget på mig at undersøge. Denne undersøgelse viser, at også her er man løbet hurtigere fra løfterne, end den hurtigste hest på travbanean kunne gøre det.

Det startede i 1976 med, at den daværende socialdemokratiske ordfører – han hed Auker – fortalte tinget, at hensigtserklæringen i forbindelse med det første augustforlig omfattede samtlige indkomster, ikke bare lønninger; nej da: ingen indkomst var holdt uden for reguleringen. Nå, senere erkendte man, at det måske alligevel forholdt sig anderledes. Men for fremtiden, venner, skulle alle indkomster, også de største, med under indkomstpolicen. Vi fik sammenkoblingen mellem indkomstpolicen og en eller anden form for ØD plus en skattereform.

I den socialdemokratiske mindretalsregerings oplæg til forhandlinger, dateret den 28. juli 1977, hed det således:

»Det er regeringens opfattelse, at en fortsættelse af indkomstpolicen i forbindelse med den kommende overenskomstsituation forudsætter en politisk vilje til at påbegynde gennemførelsen af principperne om lønmodtagernes medbestemmelse og medejendomsret gennem økonomisk demokrati.«

En måneds tid senere blev det andet augustforlig sluttet. Her var intet om nogen lønmodtagerejendomsret, men egentlig heller